

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29.07.2009, sp. zn. 8 Tdo 426/2009, ECLI:CZ:NS:2009:8.TDO.426.2009.1

Číslo: 19/2010

Právní věta: Ustanovení § 37a tr. zák. se aplikuje i ve vztahu k těm dílčím útokům pokračujícího trestného činu, ohledně nichž bylo dříve v rámci postupu podle § 172 odst. 2 písm. a) tr. ř. sice trestní stíhání zastaveno, avšak na podnět obviněného se v řízení pokračovalo, a tudíž mu trest za ně nebyl ve smyslu § 227 tr. ř. uložen. Ustanovení § 37a tr. zák. totiž neobsahuje pravidlo, že jej nelze aplikovat v případě, kdy je část odsouzení takové povahy, že se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (§ 45 odst. 3 tr. zákoníku). Jeho použití je spojeno s novým výrokem o vině, neboť je v souladu s § 37a tr. zák. (§ 45 odst. 1 tr. zákoníku), že o všech dílčích útocích pokračujícího trestného činu soud rozhodne jedním rozhodnutím. Za tyto dílčí útoky pokračujícího skutku, ohledně nichž bylo dříve trestní stíhání zastaveno, však ve smyslu § 227 tr. ř. společný trest neukládá.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 29.07.2009

Spisová značka: 8 Tdo 426/2009

Číslo rozhodnutí: 19

Číslo sešitu: 3-4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Společný trest

Předpisy: § 227 tr. ř.
§ 37a tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného Ing. S. P., CSc., která podal proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 10. 2008, sp. zn. 5 To 10/2008, v trestní věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 1 T 14/2005 a proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 26. 11. 2008, sp. zn. 5 To 88/2008 v trestní věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 1 T 18/2007.

Z o d ů v o d n ě n í :

Obviněný Ing. S. P., CSc. podal dovolání jednak proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 10. 2008, sp. zn. 5 To 10/2008, vydaného v trestní věci Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 1 T 14/2005, vedené Nejvyšším soudem pod sp. zn. [8 Tdo 530/2009](#), a jednak proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 26. 11. 2008, sp. zn. 5 To 88/2008, vydaného ve věci Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 1 T 18/2007, vedené Nejvyšším soudem pod sp. zn. [8 Tdo 426/2009](#).

Nejvyšší soud usnesením ze dne 13. 5. 2009, sp. zn. [8 Tdo 530/2009](#), rozhodl o spojení obou těchto věcí s tím, že nadále se ohledně obou dovolání vede jedno společné řízení pod sp. zn. [8 Tdo 426/2009](#).

Pro přehlednost věci, je potřeba uvést, že obě nyní dovoláními napadené věci obviněného Ing. S. P., CSc. a dalších spolupachatelů byly projednávány Krajským soudem v Brně na základě jedné obžaloby v rámci společné věci pod sp. zn. 1 T 14/2005.

Usnesením ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 T 14/2005-7910, Krajský soud v Brně podle § 23 odst. 1 tr. ř. vyloučil ze společného řízení, řízení o dílčích útocích pokračujícího trestného činu podvodu podle § 250 tr. zák., popsané pod body I./2, 7 a 31 obžaloby k samostatnému projednání, tato vyloučená věc byla zapsána pod sp. zn. 1 T 18/2007.

O obou trestních věcech bylo rozhodnuto takto:

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2007, sp. zn. 1 T 14/2005, obviněný Ing. S. P., CSc. byl uznán vinným trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák. (ve znění zák. č. 265/2001 Sb.), kterého se dopustil společně se spoluobviněnými Ing. arch. M. G., Ing. J. K. a L. G. v bodech 1) - 34).

Za tento trestný čin byl obviněný Ing. S. P., CSc. podle § 250 odst. 4 tr. zák. odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání tří roků. Podle § 60a odst. 1, 2 tr. zák. a za použití § 58 odst. 1 tr. zák. byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání pěti roků za současného stanovení dohledu nad obviněným. Podle § 60a odst. 3 tr. zák. bylo obviněnému uloženo, aby podle svých sil ve zkušební době nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil. Podle § 49 odst. 1 a § 50 odst. 1 tr. zák. byl obviněnému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu a prokuristy v obchodních společnostech a družstvech na dobu pěti roků.

Dále byl obviněný Ing. S. P., CSc., jakož i další spolupachatelé zproštěni obžaloby podle § 226 písm. a) tr. ř. pro dílčí skutky v obžalobě označené pod body I./21, I./26, I./37 a podle § 226 písm. b) tr. ř. I./11, I./ 20 a II. Rovněž bylo rozhodnuto o vině a trestech spoluobviněných Ing. arch. M. G., Ing. J. K. a L. G.

Vrchní soud v Olomouci jako soud odvolací usnesením ze dne 8. 10. 2008, sp. zn. 5 To 10/2008, odvolání obviněných Ing. S. P., CSc. a dalších tří jmenovaných spoluobviněných podaná proti uvedenému rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2007, sp. zn. 1 T 14/2005, podle § 256 tr. ř. zamítl.

Ve věci sp. zn. 1 T 18/2007, Krajský soud v Brně nejprve usnesením ze dne 24. 10. 2007, sp. zn. 1 T 18/2007, rozhodl tak, že trestní stíhání všech obviněných podle § 221 odst. 1 tr. ř. a § 223 odst. 2 tr. ř., ve spojení s § 172 odst. 2 písm. a) tr. ř., zastavil s odůvodněním, že trest, k němuž může trestní stíhání vést, je zcela bez významu vedle trestu, který byl pro jiný čin obviněným již uložen. Obvinění však trvali na projednání věci, a proto Krajský soud v Brně rozhodl usnesením ze dne 13. 6. 2008, sp. zn. 1 T 18/2007 o pokračování v trestním stíhání těchto obviněných podle § 172 odst. 4 tr. ř.

Na základě těchto žádostí Krajský soud v Brně věc obviněných projednal a rozhodl rozsudkem ze dne 27. 6. 2008, sp. zn. 1 T 18/2007, tak, že obviněného Ing. S. P., CSc. v souběhu s trestnou činností popsanou v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2007, sp. zn. 1 T 14/2005, uznal vinným trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák. ve znění zák. č. 265/2001 Sb., jehož se podle tam popsaných skutkových okolností dopustil tak, že spolu s Ing. arch. M. G. a L. G. společně po předchozí vzájemné domluvě, jako statutární zástupci akcionáři A., a. s., se sídlem v B. (do 3. 12. 1993) a v následném období v Ú., B., přestože si byli vědomi, že finanční situace společnosti, která se nejpozději od počátku roku 1993 nacházela v úpadku, a přestože byli srozuměni s tím, že nebudou

moci svým závazkům z obchodních vztahů řádně a včas dostát, objednávali a odebírali od obchodních partnerů zboží a služby, které však nehradili,

1. dne 3. 6. 1993 odebrali od L., S. d. s., a. s., Č. L., měřidlo rozvodu zubů a rozváděcí páku v hodnotě 1256 Kč, avšak vystavenou fakturu ze dne 24. 6. 1993, splatnou 8. 7. 1993 neuhradili a způsobili tak poškozenému škodu 1256 Kč (v obžalobě pod označením I./7),

2. společně s Ing. arch. M. G.

- ve dnech 22. 7. 1993 až 28. 7. 1993 odebrali od Lesní společnosti J., v J., dřevní hmotu v hodnotě 105 938 Kč, avšak vystavenou fakturu ze dne 30. 7. 1993, splatnou 13. 8. 1993 neuhradili a způsobili tak právnímu nástupci poškozeného CE W., a. s., Z., škodu 105 938 Kč (v obžalobě pod označením I./2),

- ve dne 28. 4. 1994 a 1. 6. 1994 odebrali od V. P., bytem Č. B., pilové kotouče v hodnotě 37 894 Kč, avšak vystavenou fakturu ze dne 28. 4. 1994, splatnou 8. 5. 1994 a ze dne 1. 6. 1994, splatnou 15. 6. 1994, neuhradili a způsobili tak poškozenému škodu ve výši 37 894 Kč (v obžalobě pod označením I./31).

Celkem obviněný Ing. S. P., CSc., způsobil společně se škodou vyčíslenou v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2007, sp. zn. 1 T 14/2005, škodu 7 156 702,80 Kč.

Podle § 227 tr. ř. obviněnému trest neuložil.

Rovněž bylo rozhodnuto o náhradě škody a o vině a trestech spoluobviněných.

Obviněný Ing. S. P., CSc. podal proti tomuto rozsudku odvolání, o němž rozhodl Vrchní soud v Olomouci rozsudkem ze dne 26. 11. 2008, sp. zn. 5 To 88/2008, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. ř. z podnětu odvolání obviněného Ing. S. P., CSc. ohledně něho a za splnění podmínek § 261 tr. ř. i ohledně obviněných Ing. arch. M. G. a L. G. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 6. 2008, sp. zn. 1 T 18/2007, částečně zrušil a podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že podle § 37a tr. zák. v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2007, sp. zn. 1 T 14/2005, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 10. 2008, sp. zn. 5 To 10/2008, zrušil výroky o vině, kterými byli obviněni Ing. S. P., CSc., Ing. arch. M. G. a L. G. uznáni vinnými a o jejich vině znovu rozhodl.

Obviněného Ing. S. P., CSc. uznal vinným trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák. ve znění podle zák. č. 265/2001 Sb. Do výroku o vině odvolací soud převzal, a tedy popsal všechny dílčí útoky pod body 1) až 34), jak o nich rozhodl Krajský soud v Brně ze dne 24. 10. 2007, sp. zn. 1 T 14/2005, a dále rozhodl v bodech 35) a 36) tak, jak tuto vinu popsal Krajský soud v Brně ze dne 27. 6. 2008, sp. zn. 1 T 18/2007, v rozsudku napadeném odvoláním.

O trestu ukládaném obviněnému Ing. S. P., CSc., rozhodl tak, že za jednání popsané v bodech 1) - 34) mu podle § 250 odst. 4 tr. zák. ve znění zák. č. 265/2001 Sb. za použití § 40 odst. 1 tr. zák. uložil trest v trvání tří roků. Podle § 60a odst. 1, 2 tr. zák. a za použití § 58 odst. 1 tr. zák. mu výkon tohoto trestu podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání pěti roků za současného vyslovení dohledu nad obviněným. Podle § 60a odst. 3 tr. zák. obviněnému uložil, aby podle svých sil ve zkušební době nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil. Podle § 49 odst. 1 a § 50 odst. 1 tr. zák. mu uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu a prokuristy v obchodních společnostech a družstvech na dobu pěti roků.

Podle § 227 tr. ř. obviněnému za jednání popsané pod body 35) a 36) trest neuložil.

Obviněný Ing. S. P., CSc., podal jak proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 10. 2008,

sp. zn. 5 To 10/2008 (věc sp. zn. 1 T 14/2005), tak i proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 26. 11. 2008, sp. zn. 5 To 88/2008 (věc 1 T 18/2007), prostřednictvím obhájce JUDr. J. Š. dovolání, jež obě došla Krajskému soudu v Brně dne 26. 2. 2009. Obě dovolání obviněný opřel o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

V dovolání proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 10. 2008, sp. zn. 5 To 10/2008, dovolatel nejprve uvedl, že si je vědom toho, že citované usnesení bylo zrušeno rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 26. 11. 2008, sp. zn. 5 To 88/2008, avšak připomněl, že proti tomuto rozsudku podal také dovolání, a pro případ, že by Nejvyšší soud tomuto dovolání vyhověl a zrušil tak zrušující rozhodnutí, stalo by se napadené usnesení vrchního soudu pravomocným rozhodnutím, a z tohoto důvodu, jakož i v rámci zachování zákonné lhůty pro podání dovolání, napadl toto rozhodnutí.

Dovolatel nejprve poukázal na přípustnosti dovolání (citoval část rozhodnutí Nejvyššího soudu, sp. zn. [6 Tdo 797/2008](#), že „dovolací soud je vázán skutkovým stavem tak, jak byl zjištěn během trestního řízení a jak je vyjádřen zejména ve výroku odsuzujícího rozsudku...“, a na rozhodnutí Ústavního soudu, sp. zn. [II. ÚS 669/05](#), ve kterém se Ústavní soud zabýval tím, že výklad tohoto ustanovení bývá často restriktivní). Dále odvolacímu soudu vytkl, že nesprávně právně posoudil dané skutky, když dovedl odpovědnost obviněného a potvrdil prvostupňový rozsudek a bezvýhradně se s ním v meritě věci ztotožnil, ač je zřejmé, že soud prvního stupně neprovedl potřebné a nezbytné důkazy a z provedených důkazů nevyvodil správné právní závěry, v důsledku čehož došlo k nesprávnému hmotněprávnímu posouzení. Řízení, které rozsudku předcházelo, trpí podstatnými vadami, a to zejména, že bylo porušeno právo na obhajobu, byly porušeny základní zásady trestního řízení, a to zejména v přípravném řízení. Tato porušení pak mají přímý vliv na správnost a zákonnost meritorních rozhodnutí. Jak soud prvního stupně, tak ani soud odvolací neprovedl klíčové důkazy a to minimálně výslech znalce, zejména ke klíčové otázce, kterou znalecký ústav uvedl v závěru svého druhého znaleckého posudku, že „bod zlomu nenastal v roce 1992, ale v roce 1994, přičemž do roku 1993 zaznamenávala společnost růst obrátu“. Tento závěr soud zcela přehlédl, i když byl obhajobou v řízení uplatňován, soud neprovedl ani výslech zástupce znaleckého ústavu k vysvětlení a rozvedení tohoto závěru. I přes toto konstatování znaleckého ústavu soudy dovedly úpadek firmy obviněných k počátku roku 1993 a jednání po tomto datu kvalifikovaly jako trestnou činnost. Dalším důkazem, který měl být proveden a soudy k tomu nepřistoupily, byl podle obviněného výslech auditorů, jakožto osob ekonomicky vzdělaných a erudovaných, jejichž závěry jsou klíčové pro každé představenstvo. Soudy je však nevyslechly s odůvodněním, že jejich názory vyplývají z listinných důkazů, kde se však podle obviněného nevyjadřují zejména k tvrzení dovolatele, že první komplexní výsledovky hospodaření roku 1993 byly známy až v září a říjnu tohoto roku, nebo k závěru znaleckého ústavu, který konstatuje, že z hlediska obrátů byl nejúspěšnější rok 1993.

V závěru tohoto dovolání obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud z důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. pak podle § 265k odst. 1 tr. ř. napadené rozhodnutí zrušil a přikázal věc v potřebném rozsahu projednat a rozhodnout.

K tomuto dovolání se v souladu s § 265h odst. 2 tr. ř. vyjádřil státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství, který uvedl, že podle § 265a odst. 1 tr. ř. lze dovoláním napadnout jen pravomocné rozhodnutí soudu ve věci samé, jestliže soud rozhodl ve druhém stupni a zákon to připouští. Podle § 265a odst. 2 písm. a), h) tr. ř. se rozhodnutím ve věci samé rozumí mimo jiné rozhodnutí, jímž byl zamítnut řádný opravný prostředek proti rozsudku, jímž byl obviněný uznán vinným a byl mu uložen trest. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2007, sp. zn. 1 T 14/2005, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 10. 2008, sp. zn. 5 To 10/2008, byl rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 26. 11. 2008, sp. zn. 5 To 88/2008, podle § 37a tr. zák. zrušen ve výroku o vině, kterým byl obviněný uznán vinným ze spáchání trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 4 tr. zák. a v navazujícím výroku o trestu. S odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. [11 Tdo 245/2004](#), uvedl, že k provedení přezkumné

činnosti dovolacího soudu je ovšem nezbytné, aby v době, kdy dovolací soud rozhoduje, vůbec existovalo rozhodnutí napadené dovoláním (popř. výrok rozhodnutí napadený dovoláním). Jestliže by po podání dovolání proti pravomocnému rozhodnutí došlo k jeho zrušení, popř. by došlo ke zrušení výroku napadeného dovoláním (např. v souvislosti s ukládáním souhrnného nebo společného trestu), pak by dovolací soud nemohl přezkoumávat již neexistující rozhodnutí. O takový případ se v projednávané věci jedná, a proto navrhl, dovolání obviněného jako nepřípustné, neboť směřuje proti neexistujícímu výroku, podle § 265i odst. 1 písm. a) tr. ř. odmítnout.

V dovolání proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 26. 11. 2008, sp. zn. 5 To 88/2008, obviněný namítl, že v daném případě však nemohly být naplněny zákonné předpoklady pro uložení společného trestu především pro překážku vyplývající z ustanovení § 227 tr. ř., že nemůže být v těchto případech žádný trest uložen, nemůže být uložen ani trest společný, a to ani v případě, že by nepřevyšoval trest uložený v původním, zrušeném rozhodnutí. Tímto postupem bylo podle obviněného porušeno i jeho právo na spravedlivý proces, tedy základní právo garantované čl. 36 odst. 1 ve spojení s čl. 38 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Daným postupem totiž byla upřena možnost jednoznačného dovolání s § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., v případě ukládání společného trestu napadeným rozhodnutím odvolací soud při aplikaci § 37a tr. ř. nově rozhoduje o vině a trestu, avšak v návaznosti na § 37a tr. zák. je vázán pouze skutkovými zjištěními napadeného rozhodnutí a tyto již do nového rozhodnutí v souladu s § 37a tr. zák. neopakuje. Pokud tedy odvolací soud nově rozhodne a zruší rozhodnutí z jiného řízení, avšak bez úplného výroku, upírá tím možnost v dovolacím řízení ověřit, zda je právní posouzení skutku ve výroku (které částečně absentuje), tedy úplné slovní vyjádření posuzovaného skutku v souladu s tím, jak je vyjádřeno jednání v příslušné skutkové podstatě trestného činu vzhledem ke zjištěnému skutkovému stavu, a zda tedy obsahuje relevantní okolnosti z hlediska použité kvalifikace.

Další námitky, které v tomto dovolání obviněný uplatnil, jsou zcela shodné s těmi, které použil v dovolání proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 10. 2008, sp. zn. 5 To 10/2008, tedy ty, kterými brojil proti nedostatečně provedenému dokazování v řízení před soudy obou stupňů.

V závěru dovolání navrhl, aby Nejvyšší soud z důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. pak podle § 265k odst. 1 tr. ř. napadené rozhodnutí zrušil a přikázal věc v potřebném rozsahu projednat a rozhodnout.

K tomuto dovolání státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství nejprve shrnul dosavadní průběh trestního řízení a poté k dovolacím námitkám obviněného uvedl podmínky, na základě nichž lze důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. uplatnit a v souladu s nimi poukázal na to, že v případě argumentace obviněného předložené v dovolání, v jejímž rámci tvrdí porušení některých procesních ustanovení, resp. neúplnost, nedostatečnost nebo nesprávnost skutkových zjištění, je nutné konstatovat, že tato se zcela mýjí s uplatněným dovolacím důvodem ve smyslu § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. i s dovolacími důvody ostatními, byť neuplatněnými. Tvrzenému dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. odpovídá pouze námitka o nesprávné aplikaci § 37a tr. zák. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že vrchní soud rozhodoval v předmětné věci o dvou dílčích útocích pokračujícího trestného činu, kterým byl již obviněný jinak uznán vinným rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2007, sp. zn. 1 T 14/2005, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 10. 2008, sp. zn. 5 To 10/2008. Absenci naplnění podmínek § 89 odst. 3 tr. zák. přitom obviněný nezpochybňuje. Ve vztahu ke zmíněným dvěma útokům, jak správně uvedl obviněný v dovolání a jak také konstatoval Vrchní soud v Olomouci, byla dána překážka uložení trestu ve smyslu § 227 tr. ř. Trestní stíhání obviněného stran těchto útoků totiž bylo usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2007, sp. zn. 1 T 18/2007, podle § 231 odst. 1 tr. ř. za použití § 223 odst. 2 tr. ř. a § 172 odst. 2 písm. a) tr. ř. zastaveno, avšak obviněný využil svého oprávnění ve smyslu § 172 odst. 4 tr. ř. a oznámil, že na projednání věci trvá. Současně je nutné zmínit, že § 37a tr. zák. (na rozdíl od § 35 odst. 2, odst. 3 tr. zák.) neobsahuje pravidlo, podle něhož je nelze aplikovat v případě,

kdy je část odsouzení takové povahy, že se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen. Postup podle § 37a tr. zák. je proto namístě i za situace, kdy je ve vztahu k části skutku (některým dílčím útokům) následně stran trestu nutné užít ustanovení § 227 tr. ř. Aplikace § 37a tr. zák. totiž není spojená jen s výrokem o trestu, ale i s výrokem o vině, na který důsledky § 227 tr. ř. vliv nemají. Vrchní soud v Olomouci proto postupoval správně a v souladu s příslušnými hmotněprávními ustanoveními, pokud užil § 37a tr. zák., zrušil dříve vyslovený výrok o vině a určité výroky navazující a rozhodl o celém pokračujícím trestném činu. Skutečnost, že ve vztahu k části jednání bylo již dříve postupováno ve smyslu § 172 odst. 2 písm. a) tr. ř., potom dostatečně vyjádřil aplikaci § 227 tr. ř. vůči této části jednání. V závěru navrhl, aby Nejvyšší soud dovolání obviněného podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl jako zjevně neopodstatněné.

Nejvyšší soud jako soud dovolací nejprve zkoumal, zda jsou dovolání obviněného přípustná.

Nejprve tak učinil ve vztahu k dovolání podanému proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 10. 2008, sp. zn. 5 To 10/2008, a považuje za nutné uvést, že přípustnost dovolání je vymezena v ustanovení § 265a odst. 1, 2 tr. ř., které stanoví, proti jakým rozhodnutím a za jakých dalších podmínek je dovolání přípustné. Dovolání je mimořádným opravným prostředkem, a proto ho nelze podat proti kterémukoli pravomocnému rozhodnutí, neboť není určeno k univerzálnímu přezkumu a k nápravě všech tvrzených vad a všech rozhodnutí. Rozhodnutí, které lze napadnout dovoláním, musí splňovat současně kumulativně stanovené podmínky, a to, že jde o rozhodnutí soudu a bylo učiněno ve věci samé. Taxativní výčet rozhodnutí ve věci samé, proti nimž je přípustné dovolání, je uveden v § 265a odst. 2 písm. a) až h) tr. ř.

Ve smyslu těchto zákonných podmínek je dovolání nepřípustné také tehdy, směřuje-li proti již zrušenému rozhodnutí. Tak je tomu i v případě ukládání společného trestu za pokračování v trestném činu podle § 37a tr. zák.

Jestliže po podání dovolání došlo ke zrušení napadeného rozhodnutí v souvislosti s ukládáním společného trestu za pokračování v trestném činu podle § 37a tr. zák., pak dovolací soud takové dovolání směřující proti již neexistujícímu rozhodnutí odmítne podle § 265i odst. 1 písm. a) tr. ř. jako nepřípustné (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. [11 Tdo 245/2004](#), v Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu, sešit 4, č. T 683.).

Jsou-li splněny podmínky přípustnosti dovolání ve smyslu § 265a tr. ř., lze dovoláním podaným ovšem proti pravomocnému rozhodnutí, kterým byl uložen společný trest za pokračování v trestném činu, uplatnit též vady předpokládané v ustanovení § 265b tr. ř. jako důvody dovolání, byť se vztahují pouze k dřívějšímu pravomocnému rozhodnutí, jež bylo zrušeno v souvislosti s uložením společného trestu, popřípadě k řízení mu předcházejícímu. Dovolatel může takto uplatnit např. vadu, že v dřívější věci rozhodoval vyloučený soudce, může namítat porušení ustanovení o své přítomnosti v hlavním líčení v předchozí věci, nesprávné právní posouzení skutku, jímž byl uznán vinným dřívějším rozhodnutím apod. (usnesení ze dne 29. března 2007, sp. zn. [11 Tdo 239/2007](#), v Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu, sešit 35, č. T 988).

Na základě těchto skutečností, jak je shora podrobně rozvedeno, bylo usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 10. 2008, sp. zn. 5 To 10/2008, v rámci ukládání společného trestu rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 26. 11. 2008, sp. zn. 5 To 88/2008, jakož i jemu předcházející rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2007, sp. zn. 1 T 14/2005, v době, kdy obviněný Ing. S. P., CSc. dovolání dne 26. 2. 2009 proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 10. 2008, sp. zn. 5 To 10/2008, podal, toto rozhodnutí již zrušené.

Nejvyšší soud z tohoto důvodu shledal, že dovolání obviněným podané proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 10. 2008, sp. zn. 5 To 10/2008, je nepřípustné, a proto, aniž by zkoumal další

formální náležitosti anebo jeho obsahovou stránku, dovolání podle § 265i odst. 1 písm. a) tr. ř. odmítl.

Ve vztahu k dovolání podanému proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 26. 11. 2008, sp. zn. 5 To 88/2008, Nejvyšší soud shledal, že toto dovolání obviněného je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. ř., bylo podáno osobou oprávněnou podle § 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř., v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.).

Protože dovolání lze podat jen z důvodů taxativně uvedených v § 265b tr. ř., posuzoval dovolací soud též otázku, zda byl dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. uplatněn v souladu se zákonnými podmínkami.

Nejvyšší soud za námitku uplatněnou relevantně s označeným dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., shledal výtky ohledně nenaplnění zákonných předpokladů pro uložení společného trestu podle § 37a tr. zák. se zřetelem na překážku v § 227 tr. ř.

K té je nutné uvést, že podle § 227 tr. ř. v případě, že bylo trestní stíhání zastaveno kromě jiného z některého z důvodů uvedených v § 172 odst. 2 tr. ř. a v řízení se pokračovalo jen proto, že obžalovaný na projednání věci trval (§ 11 odst. 3 tr. ř., § 172 odst. 4 tr. ř.), soud, neshledá-li žádný jiný důvod ke zproštění obžalovaného, vysloví sice vinu, trest však neuloží.

Podle § 37a odsuzuje-li soud pachatele za dílčí útok u pokračování v trestném činu (§ 89 odst. 3 tr. zák.), za jehož ostatní útoky již byl soudem prvního stupně vyhlášen odsuzující rozsudek, který již nabyl právní moci, zruší v rozsudku dřívějším výrok o vině o pokračujícím trestném činu a trestných činech spáchaných s ním v jednočinném souběhu, celý výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají v uvedeném výroku o vině svůj podklad, a znovu při vázanosti skutkovými zjištěními v zrušeném rozsudku rozhodne o vině pokračujícím trestným činem, včetně nového dílčího útoku, popřípadě trestných činech spáchaných s ním v jednočinném souběhu, o společném trestu za pokračující trestný čin, který nesmí být mírnější než trest uložený rozsudkem dřívějším, a případně i o navazujících výrocích, které mají ve výroku o vině svůj podklad. Je-li ukládán trest za více trestných činů, ustanovení § 35 tr. zák. až § 37 tr. zák. tu platí obdobně.

Jak je z dikce tohoto ustanovení patrné, nejsou v jeho znění uvedena žádná omezení, na jejichž základě by nebylo možné uložit společný trest podle § 37a tr. zák. v případě, když za dílčí útoky, o nichž ve věci bylo rozhodováno, trest nebyl uložen (např. proto, že bylo postupováno podle § 227 tr. ř.).

Podle § 37a tr. zák. je možné postupovat i ve vztahu k dílčím útokům pokračujícího trestného činu, ohledně nichž bylo dříve v rámci postupu podle § 172 odst. 2 písm. a) tr. ř. sice trestní stíhání zastaveno, avšak na podnět obviněného v řízení pokračováno, a tudíž mu trest za ně nebyl ve smyslu § 227 tr. ř. uložen. Ustanovení § 37a tr. zák. totiž neobsahuje (na rozdíl od § 35 odst. 3 tr. zák.) pravidlo, že jej nelze aplikovat v případě, kdy je část odsouzení takové povahy, že by se na pachatele hledělo, jako by nebyl odsouzen. Jeho použití je spojeno s novým výrokem o vině, neboť je v souladu s § 37a tr. zák. zásadní, aby o všech dílčích útocích pokračujícího trestného činu bylo rozhodnuto jedním rozhodnutím, byť s výhradou, že se na některé dílčí útoky tohoto pokračujícího skutku ve smyslu § 227 tr. ř. společný trest nevztahuje.

S ohledem na stav projednávané věci je nutné zdůraznit, jak již bylo shora uvedeno, to, že ve věci sp. zn. 1 T 18/2007, Krajský soud v Brně nejprve usnesením ze dne 24. 10. 2007, sp. zn. 1 T 18/2007, podle § 172 odst. 2 písm. a) tr. ř. trestní stíhání zastavil, když obvinění prohlásili, že trvají na projednání věci, věc znovu projednal a rozhodl rozsudkem ze dne 27. 6. 2008, sp. zn. 1 T 18/2007, tak, že obviněného Ing. S. P., CSc. v souběhu s trestnou činností popsanou v rozsudku Krajského

soudu v Brně ze dne 24. 10. 2007, sp. zn. 1 T 14/2005, uznal vinným trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák. ve znění zák. č. 265/2001 Sb., a podle § 227 tr. ř. obviněnému trest neuložil.

Vrchní soud v Olomouci rozsudkem ze dne 26. 11. 2008, sp. zn. 5 To 88/2008, k odvolání obviněného tento rozsudek soudu prvního stupně zrušil a znovu rozhodl tak, že podle § 37a tr. zák., když vyslovil zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2007, sp. zn. 1 T 14/2005 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 10. 2008, sp. zn. 5 To 10/2008, a tam učiněných výroků o vině, a o jejich vině znovu rozhodl. Obviněného Ing. S. P., CSc. uznal vinným trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák. ve znění podle zák. č. 265/2001 Sb. tak, že do výroku o vině zahrnul všechny dílčí útoky, a to jednak body 1) až 34), jak o nich rozhodl Krajský soud v Brně ze dne 24. 10. 2007, sp. zn. 1 T 14/2005, v bodě 35) a 36) v souladu s tím, jak učinil rozhodnutí Krajský soud v Brně ze dne 27. 6. 2008, sp. zn. 1 T 18/2007.

Trest obviněnému Ing. S. P., CSc. vyměřil sice jako trest společný podle § 37a tr. zák. za činy v bodech 1) - 34) mu podle § 250 odst. 4 tr. zák. ve znění zák. č. 265/2001 Sb. za použití § 40 odst. 1 tr. zák. uložil trest v trvání tří roků. Podle § 60a odst. 1, 2 tr. zák. a za použití § 58 odst. 1 tr. zák. mu výkon tohoto trestu podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání pěti roků za současného vyslovení dohledu nad obviněným. Podle § 60a odst. 3 tr. zák. obviněnému uložil, aby podle svých sil ve zkušební době nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil. Podle § 49 odst. 1 a § 50 odst. 1 tr. zák. obviněnému uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu a prokuristy v obchodních společnostech a družstvech na dobu pěti roků.

Rozhodl tedy zcela shodně s tím, jaké tresty obviněnému za tyto dílčí útoky byly uloženy zrušeným rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2007, sp. zn. 1 T 14/2005, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 10. 2008, sp. zn. 5 To 10/2008. Za tu část dílčích útoků, nyní vymezených v bodě 35) a 36), za něž soud prvního stupně trest ve smyslu § 227 tr. ř. neuložil, žádný trest ani odvolací soud neukládal.

Nejvyšší soud na základě těchto zjištění shledal, že uvedeným postupem Vrchní soud v Olomouci rozsudkem ze dne 26. 11. 2008, sp. zn. 5 To 88/2008, pokud obviněného uznal vinným dvěma dílčími útoky (původně společně projednávaných a posléze vyloučených ze společného řízení) spadajícími do jednoho pokračujícího skutku trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák., respektoval jak všechna uvedená pravidla pro ukládání společného trestu podle § 37a tr. zák., jakož i § 227 tr. ř.

Vrchní soud splnil předpoklady pro postup podle § 37a tr. zák., neboť trest uložil za pokračování v trestném činu, a učinil tak za situace, kdy za více dílčích útoků pokračujícího trestného činu již byl obviněný dřívějším rozsudkem pravomocně odsouzen a předmětem rozhodování bylo více dalších dílčích útoků téhož pokračujícího trestného činu, za něž obviněný nebyl potrestán. To, že za některý z útoků, tak jak je tomu v tomto projednávaném případě, nelze ukládat trest, nebrání tomu, aby nebyla respektována zásada § 37a tr. zák., že o všech trestných dílčích útocích pokračujícího trestného činu má být obviněnému uložen jeden trest.

Nejvyšší soud na základě všech těchto skutečností shledal, že dovolání obviněného podané relevantně s dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., je zjevně neopodstatněné, neboť obviněnému byl trest ukládán podle § 37a tr. zák. uložen při respektování okolností rozhodných z hlediska § 37a tr. zák., jakož i se zřetelem na podmínky vymezené v ustanovení § 227 tr. ř.

Dovolání obviněného směřující proti rozsudku Vrchního soudu ze dne 26. 11. 2008, sp. zn. 5 To 88/2008, podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl.